

Мирослав Станојевић

КЕСТЕНОВИ

*Кестенови млади шуме шумом туге,
Осећају ропство, сву јачину бола,
Поређани низом стоје као слуге,
И шуме и вапе и тече им смола.*

*Тужни они вапе прошина их гуши,
И плодови туге незрели труну,
Јесен није пришла, лишће им се суши,
Непогода страшна бије њину круну.*

*Ал' њихове сада посекли су круне,
Исто као гусле без иједне струне,
Остављени стоје у дубини мира.*

*И шуме, и плачу, и вапе и жале,
У очима мојим крупне сузе стале,
Свака од њих мени бол са срца спира.*

Л Е Т

*Хоћу да будућност буде сада
без лажи,
без маске.
Хоћу да јуче младошћу влада
да снажи,
да праска.*

*Хоћу да моје данас буде сутра,
са вером,
са надом.
Хоћу да моје ноћи буду јутра.
Знам да ће моје сутрашње очи,*

да сузе,
да влаже.
Знам да моје сутра себе точи.

Верујем у птице без крила,
до туге,
до части.
Верујем у веру ма каква била,
без муке,
без пасти.